

4. NÁVŠTĚVA NA MUZEJNÍ VĚŽI

Ponocování v muzeu sice Pacourkovi přinášelo vzrušující zážitky, ale nedostatek spánku ho začínal zmáhat. Cestou z práce třeba usnul v tramvaji a probudil se až ve vozovně, nebo mu doma při obědě únavou spadla hlava do talíře. Do služby nastupoval s kruhy pod očima, že si toho všiml i pan Ostríž. „Pane Pacourku, vzmužte se, jste po dvou dnech v muzeu jak mátoha. Pan Mour, kurátor muzea, potřebuje s něčím pomoci. Paní sekretářka Fretková Vám uvaří silné kafe a pak šupem do věže, kde na Vás pan Mour již bude čekat.“

Pacourek se po kávě rychle vzpamatoval a bral schody po dvou, aby si prohlédl věž, kde ještě nebyl. Pod ochozem věže u hodinového stroje už na něj čekal zamračený pan Mour a významně si klepal na ciferník kapesních hodinek. „Pane kolego, máte tři minuty zpoždění. Tady máte koště a koukejte co nejrychleji vyhnat ty holubí vetřelce, co se nám sem nastěhovali na ochoz věže. Svou přítomností povážlivě snižují důstojnost naší budovy. Věž muzea jest věrnou kopií zaniklé renesanční liberecké radnice z roku 1602 a jest nepřístojné, aby zde bytovali jacísi nezvaní opeřenci.“

Pacourek si myslel své, úkol mu nepříjemně připomenul jeho krátkou policejní minulost, ale nedovolil si protestovat. Vzal koště a šoural se pomalu po točitých schodech na ochoz. Vzal za kliku u prosklených dveří na ochoz věže a udělal „Kšá!“ Z druhé strany dveří se ozval překvapený dívčí hlas: „Mon dije, mamá, do budoáru nám leze jakýsi kosour. Ty dnes pšijímáš nějaké hosty?“ Z druhé strany ochozu se ozval jiný ženský hlas: „Sakrblé, ať sečká v pšedpokojí, jsem pouze v negližé!“ Pacourek se rozpačitě držel kliky a nevěděl, co má dělat. Odkášal si a zaklepal na dveře k ochozu. Z druhé strany se ozval zase jiný, tentokrát mužský hlas: „RRačte dál, pane kocourrr, čemu vděšíme za Faši ctěnou nášťěvu?“ Pacourek nakouknul skrz dveře a uviděl tříčlennou holubí rodinku, spěšně vyhřadovanou na zábradlí ochozu, a představil se: „Ehm, dobrý den. Omlouvám se, že ruším. Jsem muzejní hlídač Pacourek a byl jsem vyslán, abych vás vykázal z věže.“ Nato se ujala slova vylekaná holubí madam: „Ó, to je ale frapantní situacé, pane kosour. Toto je naše tradišší letní sídlo již po několik sesón a ještě nikdy nikdo nás odsúd nikdo nefynáněl. My jsme rodina barrrronů Pižeonů, slafných světaznalých poštofních holubů a již náš grandpapá zde byl ctěným najěmníkem! Co si počnemé? Rreservaci na věži v Bad Ischlu máme až na příšší týden a do té doby z nás budou bezdomofcí!“ Holubi zmateně cupitali po ochozu věže sem a tam a pořád dokola vrkali: „Co s námi budé? Co si počnemé?“

Pacourkovi bylo evidentně zchudlých holubů s modrou krví líto a najednou dostal nápad a povídá: „Vážení Pižeonovi, jestli tomu dobře rozumím, jste v našem muzeu na zahraniční návštěvě, navíc již Váš dědeček zde u nás v muzeu jistý čas pobýval, takže se dá hovořit o tradici, kterou je třeba ctít. Slétněte prosím dolů před hlavní vchod do muzejní budovy, za chvíli si vás tam vyzvednu.“ Pacourek

uměl odhadnout charaktery, což teď holubům zachránilo střechu nad hlavou. Již dříve seznal, že se ředitel muzea rád předvádí před váženými hosty, kteří dodají muzeu i jemu coby direktorovi punc exkluzivity, kor jsou-li urozeného a zahraničního původu.

Pacourek seběhl z věže, oklepal ze sebe peří a zaklepal na dveře ředitelny. „Dále“ ozvalo se zevnitř. Pacourek způsobně předstoupil před pana ředitele, zahaleného v tabákovém dýmu, a oznámil: „Vážený pane řediteli. Naše muzeum poctil svou návštěvou urozený pan Samuel Pižeon, baron de Taubenschlag s chotí a dcerou. Jak jistě víte, pradědeček pana Pižeona byl osobním doručovatelem Jeho císařské milosti Františka Josefa I. Svobodný pan Pižeon je v Liberci na záletech, ovšem ve vší počestnosti, s chotí i s miloslečnou.“

Řediteli Hrochovi údivem málem vypadl doutník z tlamy: „No ano, ano, Pacourku, děkuji za upozornění, to je velice vážená návštěva, kterou musíme řádně uvítat se všemi poctami!“ . Ředitel Hroch sice nevěděl, jak se takové pocty vzdávají, nevěděl nic ani o rodině urozených poštovních doručovatelů, ale rozhodl se, že svou neznalost zastře přehnanou aktivitou. Mezitím již před muzeem čekala nervózní holubí rodinka. Zčista jasna a bez varování se k ní přihnal průvod nejvýznamnějších muzejních zaměstnanců, kteří zrovna nebyli na obědě nebo kdesi jinde. Ředitel vyhnal zřízence Bobra na věž, aby zatroubil slavnostní fanfáru na počest hostů a paní Fretková honem sháněla v šuplatech v kanceláři něco k sezobnutí. Pižeoní byli tak překvapení, že nestačili ani říci svoje „Mon dije“. Ředitel Hroch si vzal slavnostní talár s muzejními insigniemi a ujal se slova. Ve stručnosti sobě vlastní shrnul v půlhodinovém proslovu význam rodiny Pižeonů pro evropské dějiny poštovníctví a poděkoval za pocty, které byly nyní prokázány libereckému muzeu tím, že sem rodina Pižeonů osobně zavítala atd. atd. atd.

Pacourek se smál pod fousy, jak to s Pižeony i s ředitelem Hrochem skouel, a koukal, jak by nenápadně zmizel domů dospat noční debaty s Vlašákem. Všichni vypadali spokojeně, jen v zadní části slavnostního průvodu stál kurátor Mour, povinně mávalmávátkem avztekleprskalcosiopatolízalství a degenerované šlechtě, se kterou je třeba zatočit, ale nikdo ho našťestí neposlouchal. Ředitel se přechoťně ujal holubí rodiny a vzal si je k sobě domů. Ubytoval je v parádním salonním pokoji pro hosty, kde nespala ani jeho vlastní tchýně. Třetí den opulentního hoštění se špajz pana ředitele ale natolik vyprázdnil, že se paní Hrochová v duchu přísloví „Ryba a host třetí den v domě začínou zavánět“ jala věc radikálně řešit.

Rodina Pižeonů tak dodnes neví, proč je v libereckém muzeu nejdřív vyháněli koštětem z věže, pak je slavnostně vítali v talárech a s mávátky, na vlastní účet po tři dny hostili v ředitelském salonu, aby je pak znovu paní Hrochová vyhnala koštětem až do Rakous.